Capitolul 2

Activitatea în Iudeea

Cuprinsul

Capitolul 2 ..... **1**
Activitatea în Iudeea **1**
16. BOTEZUL LUI ISUS ÎN IORDAN 1
17. ISPITIREA ÎN PUSTIE 2
EVENIMENTE CARE AU AVUT LOC ÎNAINTEA ACTIVITĂȚII PUBLICE A LUI HRISTOS ÎN GALILEEA **5**
18. MĂRTURIA LUI IOAN BOTEZĂTORUL DESPRE ISUS 5
19. PRIMII UCENICI AI LUI ISUS 6
20. NUNTA DIN CANA 6
21. PRIMA CURĂȚIRE A TEMPLULUI 6
22. ISUS ȘI NICODIM 7
23. ISUS BOTEAZĂ ÎN IUDEEA 7
24. ULTIMA MĂRTURIE A LUI IOAN BOTEZĂTORUL 7

16. BOTEZUL LUI ISUS ÎN IORDAN

MARCU 1.9-11; MATEI 3.13-17; LUCA 3,21-23

I. *Marcu* și *Matei* menționează amândoi că Isus a venit din Galileea (Matei 3.13), mai precis din cetatea Nazaret, unde Și-a petrecut întreaga copilărie și tinerețe. (Citește ceea ce este scris despre Nazaret sub titlul „Fuga din Egipt”.)

1. Domnul Își începe lucrarea în Galileea. Slujitorul smerit Și-a petrecut tinerețea în această regiune disprețuită, iar cea mai mare parte a lucrării Sale s-a desfășurat printre cei săraci din această zonă (compară cu Matei 4.13-16), împlinind astfel voia lui Dumnezeu și cuvântul profetic. Galileea cuprindea Nain, Nazaret, Cana, Tiberiada, Magdala, Dalmanuta, Betsaida, Corazin și Capernaum.
2. Aici ne lipsește obiecția lui Ioan Botezătorul, prin care acesta a refuzat inițial să-L boteze pe Isus (compară cu Matei 3.14-15). Aici Isus vine ca slujitor smerit, pentru a fi botezat, fiind până atunci necunoscut mulțimilor și rămânând neobservat. Dar este firesc ca în *Matei* să I se acorde mai multă atenție lui Mesia uns, Împăratul lui Israel; El era cunoscut de Ioan Botezătorul și, prin urmare, acesta I-a acordat și onoarea cuvenită: „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine”.
3. Toți cei trei evangheliști menționează cerurile deschise în descrierea acestei scene. În Ioan 1.51, Domnul Însuși face aluzie la cerurile deschise.
4. Mărturia Tatălui despre Fiul este practic aceeași la toți cei trei evangheliști: la *Marcu* și *Luca* este literală; la *Matei* pare să fie adresată mai degrabă celor prezenți decât (ca în *Marcu* și *Luca*) lui Isus Hristos Însuși.

II. Matei 3.13-17: Spre cine din Israel s-a îndreptat cu compătimire privirea lui Dumnezeu? Spre cei care și-au mărturisit păcatele! Harul L-a condus pe Isus la Iordan. Acum trebuia să se împlinească toată dreptatea și nu doar ceea ce cerea Legea.

1. Aici Îl găsim pe Domnul Isus, care, deși era pe deplin conștient de sfințenia Sa desăvârșită, Își ia locul alături de cei care se smeresc înaintea lui Dumnezeu. El S-a făcut astfel una cu cei temători de Dumnezeu din Israel, care își mărturiseau păcatele — așa cum a remarcat unul dintre slujitorii lui Dumnezeu: „Harul L-a dus acolo unde păcatul i-a dus pe ei și pe noi toți." El a venit la poporul Legii, pentru a împlini Legea și toată dreptatea. El împlinise deja Legea lui Moise în cei treizeci de ani anteriori ai Săi — dar El merge mai departe: trebuie să fie împlinită *toată* dreptatea.
2. Dar Dumnezeu, Tatăl, veghea cu gelozie asupra locului Fiului Său. Pentru ca nimeni să nu gândească că El ar fi păcătos, Dumnezeu a deschis cerurile și a mărturisit mulțimilor care priveau: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea." Aceste cuvinte au fost adresate, ca să zicem așa, națiunii, pentru a evidenția gloria poziției Sale — acesta este Fiul Meu Preaiubit, pe care L-am promis din vechime.
3. În Evanghelia *după Marcu* și Evanghelia *după Luca* se adresează celor cărora profețiile le erau necunoscute: romanii și grecii. Prin „Tu" Se adresează, așadar, Fiului etern, care stă pe malul Iordanului ca Slujitor smerit și Om smerit; Tatăl Își exprimă satisfacția față de El!

III. Luca 3.21-23: *Luca* adaugă în relatarea sa, în versetele 19 și 20, faptul că Ioan Botezătorul este aruncat în închisoare. Vom analiza aceasta la locul său cronologic. Trebuie însă să existe un motiv pentru care el a plasat acest eveniment exact acolo unde se află.

Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de botezul lui Isus. La fel ca în cazul lui *Marcu*, nu avem nicio obiecție din partea Botezătorului. Și am observat deja anterior că motivul pentru aceasta este că toată dreptatea trebuia împlinită.

Galileea „națiunilor" nu este menționată în mod explicit. Mântuirea provine de la iudei și, de aceea, atunci când este menționată în Evanghelia pentru iudei, este spre rușinea lor, pentru că ei Îl vor respinge pe Cel care a venit să-i mântuiască. Dacă în Evanghelia pentru națiuni este omisă mențiunea, aceasta se întâmplă pentru ca ele să nu se considere mai presus decât li se cuvine și pentru ca ele să nu se laude împotriva națiunii alese. Cât de desăvârșit de potrivit este totul pentru inima evlavioasă și plină de admirație.

Numai *Luca* descrie coborârea Duhului Sfânt: „a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel". Unul dintre sfinții lui Dumnezeu remarcă în acest sens: „Acest fapt pare să conțină ideea impresionantă că Duhul lui Dumnezeu, în felul în care îl marchează pe om, și-a găsit expresia concretă în Isus. Dacă vrem să înțelegem ce este un om marcat de Duhul, trebuie să ne uităm la Isus: la El, aceasta a fost exprimată sub formă trupească."

O altă caracteristică a acestei Evanghelii este faptul că numai aici se menționează că Isus S-a rugat: Omul dependent. Și astfel, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Omul smerit, ca bărbat de treizeci de ani (și aceasta este menționat numai de *Luca*), este gata să-Și înceapă slujirea publică.

17. ISPITIREA ÎN PUSTIE

MARCU 1.12-13; MATEI 4.1-11; LUCA 4.1-13

I. *Marcu* (1.12-13) ne relatează evenimentul ispitirii în două versete, față de unsprezece versete la *Matei* și treisprezece la *Luca.* Pentru el, esențial este faptul că Isus este centrul universului:

ființele căzute (satan), ființele pământești (animalele sălbatice) și ființele cerești (îngerii slujitori), toate își manifestă interesul față de acest Fiu al Omului.

Numai *Marcu* folosește cuvântul „a mâna" și nu „a duce", așa cum vedem la *Matei* și *Luca*. Suflet omenesc sfânt al lui Isus s-a îngrozit să întâlnească pe căpetenia puterii întunericului. În Evanghelia *după Marcu* și în Evanghelia *după Luca* citim că Isus a fost ispitit în pustiu timp de patruzeci de zile. Și, din nou, numai *Marcu* adaugă că Isus se afla printre fiarele sălbatice. În aceste două versete avem un scurt rezumat al măreției pe care o avea, de fapt, acest Slujitor smerit: El este Domnul pământului, al cerului și al iadului.

Am dori să adăugăm că ispitirea din timpul celor patruzeci de zile, despre care vorbesc atât *Marcu*, cât și *Luca*, este ispitirea „supraumană" deosebită a Domnului nostru și nu cea la care suntem expuși de obicei noi, oamenii. Noi nu suntem mânați în pustiu timp de patruzeci de zile. Cu toate acestea, putem ajunge în circumstanțe care ne sunt prezentate la sfârșitul celor patruzeci de zile!

Matei descrie ceea ce i se întâmplă în mod obișnuit omului: după cele patruzeci de zile, când I s-a făcut foame, a venit satan să-L ispitească.

II. *Matei 4.1-11:* Aici ispitirea pare să decurgă din circumstanțe reale, din cele pe care le-ar putea trăi un om adevărat — după ce Isus a postit patruzeci de zile, I s-a făcut foame. Ceilalți evangheliști ne spun că ispitirea a durat tot timpul cât Domnul nostru a fost în pustie. De fapt, putem spune chiar mai mult: găsim aici, în Evanghelia *după Matei,* că Domnul nostru nu a trecut doar prin toate cele patruzeci de zile, ci mai ales prin ceea ce le-a încununat la sfârșit, ceea ce ne este consemnat aici în detaliu!

Isus a postit patruzeci de zile pentru a-l întâmpina pe satan; Moise și Ilie au postit pentru a-L întâlni pe Dumnezeu! Acum, în ceea ce privește ordinea reală a ispitirii: *Matei* ne prezintă ordinea cronologică a evenimentelor, în timp ce *Luca* ne prezintă ordinea morală. Prin urmare, avem:

1. Prima ispitire: aceasta se referă la nevoile personale și fizice. Isus Însuși confirmă aici că este Om, când răspunde: „Omul nu va trăi numai cu pâine". Acest apel al lui satan la dorința naturală ar fi trebuit să-L determine să părăsească starea de dependență ca Om adevărat, dacă ar fi folosit o putere care nu este dată omului! De aceea, Isus ne arată prin răspunsul Său ce înseamnă ascultarea, dependența și comuniunea.
2. A doua ispitire o putem numi o ispită spiritual-religioasă, care vizează sensibilitatea spirituală.

   Aici, *Matei* urmează ordinea cronologică istorică; aceasta se poate deduce din folosirea cuvântului „atunci", cu care începe a doua ispitire în versetul 5. A treia ispitire este introdusă prin cuvântul „din nou" (versetul 8) și se încheie cu porunca finală a Domnului: „Pleacă, satan!", la care satan trebuie să se retragă!

   Dar să ne întoarcem la descrierea propriu-zisă. Satan citează aici greșit un verset biblic (compară cu Psalmul 91.11), care se referă la Mesia. Domnul Isus nu neagă că El este Mesia.

   La *Luca*, aceasta este a treia ispitire, pe care vom încerca s-o explicăm mai târziu. De fapt, *Luca* le prezintă în ordinea mărimii lor, crescând de la ispitirea naturală la cea lumească și, în cele din urmă, la cea religioasă.

   Cineva a remarcat în acest sens: „O ispitire spirituală este, pentru un sfânt, mult mai subtilă și mai profundă decât orice altceva legat de nevoile sau dorințele în legătură cu lume."

3. A treia ispitire vizează sentimentele sufletești, încercând să trezească „pofte lumești" într-un om păcătos! Cât de orbit este satan, încât să se adreseze unei Persoane sfinte cu o astfel de ispitire! Această ispitire nu se adresează lui Isus Hristos ca Mesia, ci Lui ca simplu Om! Dar El este mai mult decât un simplu Om: El este Fiul lui Dumnezeu și, ca atare, El va domni peste toate împărățiile acestei lumi — însă la timpul Tatălui Său și nu al lui satan!

   Isus era aici, pe pământ, pentru gloria lui Dumnezeu. El era Omul dependent și voia să primească Împărăția numai din mâna lui Dumnezeu.

   După aceea, Isus îi poruncește lui satan: „Pleacă, satan!" Desigur, satan a trebuit să se retragă, după ce a fost somat de Domnul care l-a creat (Matei 4.11). Satan nu-și poate menține poziția și nu poate continua ispitirea. Doar *Matei* și *Marcu* ne relatează că, după ispitire, au venit îngeri și I-au slujit.

III. *Luca 4.1-13:* După cum s-a menționat, *Luca* urmează mai degrabă ordinea morală decât cea istorică, așa cum o găsim la *Matei*. Prin urmare, el grupează ispitirile în ordine crescătoare: naturală, lumească și spirituală.

1. Prima ispitire nu necesită comentarii suplimentare, deoarece ea este descrisă aici exact la fel ca în Evanghelia *după Matei.*

2. A doua ispitire de aici este a treia în Evanghelia *după Matei*. Motivul, considerăm noi, este că *Luca* încearcă să scoată în evidență ordinea morală a ispitirilor.

   Aici avem, pe locul al doilea, ispitirea la plăcerile lumești. Din nou, nu este nevoie să comentăm semnificația ispitirii (am făcut aceasta în relatarea *lui Matei*), dar vom încerca în continuare să spunem câteva cuvinte despre locul în care se află ea aici.

   În Evanghelia *după Matei* găsim cuvintele „Pleacă, satan!" la sfârșitul acestei ispitiri.

3. A treia ispitire este ispitirea prin Cuvântul lui Dumnezeu Însuși și apare aici pe ultimul loc. Cuvintele propriu-zise, așa cum le redă *Matei*, sună astfel: „Pleacă, satan!" — nu: „Pleacă înapoia Mea, satan!" Pleacă: spre locul care ți-a fost pregătit, iadul. (Compară cuvintele lui Isus către Petru: „Pleacă înapoia Mea, satan!" Isus nu voia ca Petru să plece spre pierzarea eternă! Satan era sursa gândului exprimat în cuvintele lui Petru.)

   Într-adevăr: cum ar fi putut satan să-și păstreze poziția, după ce i s-a spus să plece? Cum i s-ar fi putut permite totuși să-L ispitească în continuare pe Hristos, conducându-L la Ierusalim?

   Dacă satan nu a putut să-L ispitească pe Hristos să *se abată de la Cuvântul lui Dumnezeu,* așa cum s-a dovedit în a doua ispitire, atunci încearcă să-L ispitească *folosindu-se* de Cuvântul lui Dumnezeu. Ce ignoranță oarbă din partea lui satan!

   Satan vrea să provoace nerăbdarea de a aștepta timpul lui Dumnezeu și o neîncredere față de înțelepciunea Sa, prin căutarea unei căi mai ușoare decât cea a Lui. Hristos a vrut să primească Împărăția abia după cruce!

   Astfel vedem înțelepciunea de neegalat a Duhului Sfânt, care l-a inspirat pe *Luca* să plaseze a doua ispită la sfârșit, deși ordinea reală, istorică, este cea din Evanghelia *după Matei*. Dar intenția Duhului este aici ca, prin toți cei patru evangheliști și prin interacțiunea lor într-o armonie deplin veridică, excelențele Fiului lui Dumnezeu să iasă în evidență pe deplin și clar.

   Tocmai tendința de a elimina astfel de „diferențe" a adus atâta rău, și nu doar în cazul copiștilor, ci și în cazul lecturii noastre neglijente a Evangheliilor. Trebuie să adunăm

totul, pentru că totul merită, ca să ne bucurăm de fiecare gând pe care Duhul lui Dumnezeu l-a adăugat la comoară — fiecare parfum (ca să ne exprimăm astfel) pe care El l-a păstrat pentru noi din căile lui Isus. Și aceasta este, într-adevăr, intenția noastră, pe măsură ce ne continuăm meditațiile cu aceste — recunoaștem — notițe insuficiente despre voia lui Dumnezeu în diferitele relatări ale celor patru Evanghelii.

EVENIMENTE CARE AU AVUT LOC ÎNAINTEA ACTIVITĂȚII PUBLICE A LUI HRISTOS ÎN GALILEEA

18. MĂRTURIA LUI IOAN BOTEZĂTORUL DESPRE ISUS

IOAN 1.19-34

Încă din prolog, apostolul Ioan a păstrat tăcerea cu privire la toate evenimentele din perioada de bebeluș, copilărie și tinerețe a lui Isus. Această tăcere este în deplină concordanță cu intenția Duhului Sfânt în Evanghelia după Ioan: să dea mărturie despre Fiul etern al lui Dumnezeu, care nu are nici început, nici sfârșit.

În primele optsprezece versete avem, ca să zicem așa, mărturia lui Dumnezeu Tatăl despre Fiul. Numai Tatăl Îl cunoaște pe Fiul, și numai Fiul Îl cunoaște pe Tatăl în sensul cel mai profund al cuvântului.

Dar, în versetele 19-34, Dumnezeu oferă și omului ocazia de a da mărturie despre Hristos. Aceasta o avem aici în fața noastră. Cadrul este aici complet diferit de ceea ce avem în celelalte trei Evanghelii: nici o denumire de „pui de năpârci", nici un topor pus la rădăcini, nici o avertizare cu privire la judecata viitoare, nici un foc purificator sau de nestins, nici o asceză în privința hranei sau a îmbrăcămintei. Ioan nu se află aici atât de mult în prezența poporului, cât în prezența Domnului și Mântuitorului său. El este aici, extaziat în adorare, vocea smerită a Domnului său. Ce frumusețe desăvârșită conferă această smerenie slujitorului; cât de minunată este măreția Fiului etern, pe care o vedem aici!

Este, într-adevăr, Evanghelia gloriei — a gloriei Persoanei Sale preamărite, pe care o contemplăm, o „glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr".

„Nu eu, ci Hristos" — aceasta caracterizează mărturia lui Ioan: „Iată Mielul lui Dumnezeu!" — Numai El contează!

Este remarcabil cât de scurte sunt răspunsurile sale date preoților și leviților. Când vorbește despre sine, el spune că nu este Hristosul. Nu adaugă nicio recomandare cu privire la Isus, ci recunoaște pur și simplu propria sa nevrednicie. El știa cine era Hristosul.

În mărturia sa față de ucenici, Ioan spune mai mult: Hristos este Mielul lui Dumnezeu și Cel care botează cu Duhul Sfânt. După cum am văzut, toți ceilalți trei evangheliști sunt de acord cu aceasta și o relatează.

Aici nu Îl avem în fața noastră pe Cel care este botezat, ci pe Cel care botează.

Este remarcabil faptul că primele patru capitole din *Evanghelia după Ioan* se referă la Persoana lui Hristos înainte de slujirea Sa publică în Galileea. Începutul lucrării Sale în Galileea îl găsim, după cum vom vedea mai târziu, consemnat în Matei 4.12, Marcu 1.14, Luca 4.14 etc.

Aici, Ioan Botezătorul nu era încă aruncat în închisoare. *Matei, Marcu* și *Luca* încep relatarea lucrării publice a Domnului nostru în momentul în care Ioan Botezătorul a fost aruncat în închisoare.

Alegerea primilor ucenici, transformarea apei în vin și prima curățire a Templului revelează toate gloria Sa ca început al semnelor — înainte de slujirea Sa publică în Galileea. El acționează cu deplina conștientizare că El este Dumnezeu. El l-a „văzut" pe Natanael sub smochin.

De aceea, Ioan Botezătorul concluzionează: „Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 1.34).

19. PRIMII UCENICI AI LUI ISUS

IOAN 1.35-51

Aici avem o imagine a lui Hristos ca punct de atracție pentru adevărații ucenici. Aceasta nu este chemarea oficială a ucenicilor. Pe aceasta o vom găsi mai târziu în Matei 4.12, Marcu 1.14 și Luca 3.19-20, când El Își începe lucrarea în Galileea.

Aici găsim exprimată dorința celor doi ucenici: să fie la El. Hristos Se prezintă acestor cinci bărbați. Despre aceasta nu citim în nicio altă Evanghelie, în afară de Evanghelia *după Ioan*. *Evanghelia după Ioan* ne arată că ucenicii Îl cunoșteau pe Domnul Isus cu mult înainte de chemarea lor efectivă. Învățătura este următoarea: pentru Hristos, una este să Se reveleze unui suflet și alta este să transforme acel suflet într-un pescar de oameni!

Credința simplă și mântuitoare în Domnul Isus nu este același lucru cu a auzi chemarea lui Hristos de a lăsa totul și de a face lucrarea Lui!

Aici găsim, așadar, fundalul pentru chemarea ulterioară de către Hristos.

20. NUNTA DIN CANA

IOAN 2.1-12

Nu trebuie să uităm că numai *Ioan* ne oferă mici priviri asupra modului în care Hristos a lucrat ici și colo înainte de începerea activității Sale publice în Galileea. De aceea *Ioan* spune*:* acesta este începutul semnelor Sale (versetul 11).

Ioan este cel care ne permite aici să aruncăm o privire asupra gloriei personale a lui Hristos (versetul 11).

Isus este într-adevăr Dumnezeu; El este Dumnezeul Creației. El îi arată lui Natanael omnisciența Sa, iar aici, la Cana, Își arată atotputernicia.

Acest eveniment poate indica, de asemenea, un moment viitor, când gloria lui Hristos va fi revelată tuturor, când El va veni ca Fiu al Omului pentru a judeca și a-Și începe domnia milenară pe pământ. Toate acestea sunt caracteristice pentru această Evanghelie a gloriei Fiului lui Dumnezeu.

21. PRIMA CURĂȚIRE A TEMPLULUI

IOAN 2.13-25

Ne aflăm încă în perioada dinaintea activității publice a lui Hristos, pe care El o începe atunci când Ioan Botezătorul este aruncat în închisoare. De aceea, niciuna dintre celelalte Evanghelii nu menționează acest eveniment și pe cele care urmează: întâlnirea dintre Isus și Nicodim și mărturia ulterioară a lui Ioan Botezătorul despre Domnul Isus.

Este atât interesant, cât și instructiv să constatăm că, în timp ce ceilalți evangheliști relatează ultima vizită a lui Hristos în Templu, numai *Ioan* relatează prima Sa vizită.

Ioan numește Paștele „Paștele iudeilor". Sărbătorile lor nu mai erau „sărbătorile DOMNULUI [lui Iehova]", ci propriile lor sărbători. Hristos venise la ai Săi și fusese respins — unde altundeva ar fi putut fi decât în afara ceremoniilor lor? Respinge-L ca Mântuitor, și El va fi judecătorul tău. Ceea ce vedem aici este exact perspectiva lucrării viitoare a lui Hristos: „Și în ziua aceea nu va mai fi niciun canaanit (sau «negustor») în casa DOMNULUI [lui Iehova al] oștirilor" (Zaharia 14.21).

Locuința lui Dumnezeu printre oamenii de pe pământ — templul construit — urma să fie curând pustiită. Adevăratul Loc Preasfânt urma să fie în Persoana Fiului — Emanuel. Această primă curățire este, așadar, o imagine a judecății viitoare, care deschide calea spre gloria Fiului Omului. Biciul din frânghii indică mânia Domnului. Când Se va întoarce, va veni marea zi a mâniei Sale, mânia Mielului (Apocalipsa 6.16).

22. ISUS ȘI NICODIM

IOAN 3.1-21

În cele de mai sus, am putut să analizăm câteva dintre semnele pe care le putem numi semne ale Împărăției viitoare — mai întâi instaurarea ei prin judecată și apoi bucuriile ei, despre care vorbește vinul din Cana.

În acest moment este foarte potrivit că Duhul Sfânt abordează întrebarea: „Care este calea de a intra în Împărăție?" Prin urmare, numai aici ni se relatează istoria lui Nicodim și semnificația nașterii din nou. Nicodim văzuse minuni și semne, dar încă nu „văzuse" Împărăția.

23. ISUS BOTEAZĂ ÎN IUDEEA

IOAN 3.22

Aici este descris în treacăt ceea ce s-a întâmplat înainte de apariția publică a lui Hristos.

24. ULTIMA MĂRTURIE A LUI IOAN BOTEZĂTORUL

IOAN 3.23-36

Aici avem dovada că lucrarea publică a lui Hristos încă nu începuse: „pentru că Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare" (versetul 24).

Ioan explică aici propria sa smerire în fața lui Hristos: „Eu trebuie să mă micșorez." Și, în funcție de faptul dacă cineva acceptă sau respinge mărturia lui Ioan Botezătorul, de aceasta depinde dacă va fi mântuit pentru totdeauna sau condamnat pentru totdeauna!

Titlul original: „Das Wirken in Judäa".
Tradus din: *Er wohnte unter uns,* Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1992, pag. 17-26.